

2. Urządzenia określone w ust. 1 powinny tak zabezpieczać przed promieniowaniem nieużytecznym, aby przy znamionowej wartości wysokiego napięcia na lampie i przy prądzie przewidzianym dla obciążenia ciągłego (prześwietlenia, terapia, defektoskopia) oraz przy całkowicie zasłoniętym okienku moc dawki promieniowania nie przekraczała wartości ustalonych w przepisach wydanych na podstawie § 29.

§ 24. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych określi szczegółowe warunki, jakim mają odpowiadać pracownie rentgenowskie, oraz zasady pracy z aparatami rentgenowskimi.

Rozdział 4.

Przepisy końcowe.

§ 25. 1. Na prowadzenie pracowni, w której mają być stosowane źródła promieniowania jonizującego, wymagane jest zezwolenie.

2. Zezwolenie wydaje:

- 1) dla pracowni izotopowych zaliczanych do klasy I — Główny Inspektor Sanitarny w porozumieniu z Pełnomocnikiem Rządu do Spraw Wykorzystania Energii Jądrowej,
- 2) dla pracowni izotopowych zaliczanych do klasy II lub III bądź użytkujących zamknięte źródła promieniowania oraz dla pracowni rentgenowskich — wojewódzki inspektor sanitarny (inspektor sanitarny dla miasta wyłączonego z województwa).

§ 26. 1. Przepisu § 25 nie stosuje się do pracowni, które posiadają źródła promieniowania jedynie w postaci izotopowej aparatury kontrolno-pomiarowej, nie wymagającej w czasie eksploatacji obsługi ludzkiej.

2. O posiadaniu takiego urządzenia pracownia obowiązana jest zawiadomić wojewódzkiego inspektora sanitarnego (inspektora sanitarnego dla miasta wyłączonego z województwa).

§ 27. Pełnomocnik Rządu do Spraw Wykorzystania Energii Jądrowej w porozumieniu z Ministrem Zdrowia i Opieki Społecznej ustala zasady stosowania substancji promieniotwórczych.

§ 28. Przepisów §§ 2, 3, 6, 11—19 oraz 25—27 nie stosuje się przy pracach z substancjami promieniotwórczymi, których aktywność sumaryczna nie przekracza wartości określonych w przepisach wydanych na podstawie § 29.

§ 29. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej oraz Pełnomocnik Rządu do Spraw Wykorzystania Energii Jądrowej w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych określają największe dopuszczalne dawki promieniowania jonizującego oraz inne wskaźniki z zakresu ochrony przed promieniowaniem.

§ 30. Ministrowie Obrony Narodowej i Spraw Wewnętrznych, każdy w swoim zakresie działania, określają zakres i sposób stosowania przepisów rozporządzenia w jednostkach, instytucjach i zakładach wojskowych, a Minister Spraw Wewnętrznych ponadto w stosunku do funkcjonariuszów Milicji Obywatelskiej i członków Korpusu Technicznego Pożarnictwa.

§ 31. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 23 maja 1957 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy przy stosowaniu promieniowania jonizującego (Dz. U. Nr 34, poz. 148), z wyjątkiem § 18.

§ 32. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

123

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 18 czerwca 1968 r.

w sprawie funduszu zakładowego w przedsiębiorstwach komunikacji miejskiej.

Na podstawie art. 4 i 5 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 13, poz. 78) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Rozporządzenie dotyczy działających według zasad rozrachunku gospodarczego przedsiębiorstw komunikacji miejskiej, zwanych dalej „przedsiębiorstwami”.

2. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o:

- 1) „ustawie” — należy przez to rozumieć ustawę z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 13, poz. 78),
- 2) „rentowności” — należy przez to rozumieć wskaźnik wyrażający stosunek procentowy wyniku z całości kształtu działalności, po wyłączeniu dopłaty budżetowej, do sumy kosztów własnych sprzedanych usług i produkcji działalności operacyjnej, z tym że:
 - „rentownością planowaną” jest wskaźnik wynikający z planu techniczno-ekonomicznego,
 - „rentownością roku poprzedzającego” jest wskaźnik wynikający z zatwierdzonego sprawozdania finansowego,
 - „rentownością osiągniętą w roku sprawozdawczym”

jest wskaźnik wynikający ze zweryfikowanego sprawozdania finansowego po dokonaniu ewentualnych korekt doprowadzających wynik i koszty do porównywalności,

- 3) „funduszu płac” — należy przez to rozumieć osobowy fundusz płac planowany na dany rok,
- 4) „zrzeszeniu” — należy przez to rozumieć wojewódzkie zrzeszenie gospodarki komunalnej i mieszkaniowej, miejskie zjednoczenie z zakresu gospodarki komunalnej i mieszkaniowej w miastach wyłączonych z województw oraz wydział gospodarki komunalnej i mieszkaniowej w tych województwach, w których nie utworzono zrzeszeń,
- 5) „prezydium wojewódzkiej rady narodowej” — należy przez to rozumieć również prezydium rady narodowej miasta wyłączonego z województwa.

§ 2. Przedsiębiorstwa dokonują odpisu zasadniczego na fundusz zakładowy w kwocie odpowiadającej 2,5% funduszu płac, jeżeli osiągną rentowność co najmniej równą rentowności uzyskanej w roku poprzedzającym.

§ 3. 1. Przedsiębiorstwa, których planowana rentowność w warunkach porównywalnych jest niższa od rentowności

osiągniętej w roku poprzedzającym, oraz przedsiębiorstwa nowo powstałe dokonują pełnego odpisu zasadniczego w wysokości określonej w § 2 za osiągnięcie rentowności ujętej planem techniczno-ekonomicznym.

2. Doprowadzenia do warunków porównywalnych, o których mowa w ust. 1, dokonuje się przez zastosowanie korekt przewidzianych w art. 6 ustawy oraz korekt uwzględniających w poszczególnych trakcjach komunikacyjnych planowo deficytowych zmianę struktury usług (wzrost lub zmniejszenie ilości wozokilometrów).

§ 4. 1. Jeżeli osiągnięta przez przedsiębiorstwo rentowność jest niższa od rentowności osiągniętej w roku poprzedzającym lub — w wypadku określonym w § 3 ust. 1 — od rentowności ujętej planem techniczno-ekonomicznym, odpis zasadniczy na fundusz zakładowy, obliczony według stawki, o której mowa w § 2, ulega zmniejszeniu o 2% za każdy rozpoczęty procent pogorszenia rentowności w granicach do 5% pogorszenia, o dalsze 4% za każdy rozpoczęty procent pogorszenia w granicach od 5% do 10% pogorszenia oraz o dalsze 7% za każdy rozpoczęty procent pogorszenia w granicach od 10% do 20% pogorszenia.

2. W razie pogorszenia rentowności o 20% lub więcej procent przedsiębiorstwa tracą prawo do funduszu zakładowego.

§ 5. 1. Przedsiębiorstwa, które osiągną poprawę rentowności w porównaniu do rentowności osiągniętej w roku poprzedzającym i uzyskają prawo do odpisu zasadniczego w wysokości określonej w § 2, dokonują odpisu dodatkowego w sposób następujący:

- 1) jeżeli przedsiębiorstwo nie zaplanuje poprawy rentowności w stosunku do roku poprzedzającego, a osiągnie ją, odpis dodatkowy oblicza według stawek podanych w pkt 1 tabeli stanowiącej załącznik do rozporządzenia, zwanej dalej „tabelą”,
- 2) jeżeli przedsiębiorstwo zaplanuje poprawę rentowności w stosunku do roku poprzedzającego i osiągnie ją, odpis dodatkowy przypadający za osiągnięcie zaplanowanej poprawy rentowności oblicza się według stawek podanych w pkt 2 tabeli,
- 3) w razie przekroczenia planowanej rentowności, o której mowa w pkt 2, odpis dodatkowy przypadający za to przekroczenie oblicza się według stawek podanych w pkt 1 tabeli,
- 4) w razie gdy przedsiębiorstwo nie osiągnie zaplanowanego wskaźnika rentowności, o którym mowa w pkt 2, ale poprawi rentowność uzyskaną w roku poprzedzającym, odpis dodatkowy oblicza według stawek podanych w pkt 1 tabeli.

2. Przedsiębiorstwa, w których warunkiem tworzenia funduszu zakładowego jest osiągnięcie rentowności planowanej (§ 3 ust. 1), obliczają odpisy na dodatkowy fundusz zakładowy według stawek ustalonych w pkt 1 tabeli.

3. Niezależnie od odpisu dodatkowego, o którym mowa w ust. 1 i 2, przedsiębiorstwa, które uzyskają prawo do pełnego odpisu zasadniczego i wykonają zaplanowany wskaźnik wykorzystania taboru łącznie we wszystkich trakcjach komunikacyjnych co najmniej w 98%, uzyskują prawo do odpisu na fundusz zakładowy w kwocie odpowiadającej 1,5% funduszu płac; wskaźnik wykorzystania taboru określają wytyczne Ministra Gospodarki Komunalnej, ustalone w porozumieniu z Ministrem Finansów, Przewodniczącym Komisji Planowania przy Radzie Ministrów i Prezesem Głównego Urzędu Statystycznego.

4. Łączna kwota dodatkowego funduszu zakładowego za poprawę rentowności nie może przekraczać kwoty faktycznie osiągniętej poprawy wyniku.

§ 6. Przy ustalaniu rentowności osiągniętej za dany rok dokonuje się w stosunku do roku poprzedniego korekty kosztów i wyniku, przewidzianej w art. 6 ustawy, oraz korekty uwzględniającej w poszczególnych trakcjach komunikacyjnych planowo deficytowych zmianę struktury usług. W przedsiębiorstwach, o których mowa w § 3 ust. 1, korekty tej dokonuje się w stosunku do kosztów i wyniku planowanego na dany rok.

§ 7. 1. Przedsiębiorstwom, które wykazały się szczególnie osiągnięciami w zakresie wzrostu i poprawy jakości świadczonych usług (regularność kursowania), lub przedsiębiorstwom, w których zajdzie potrzeba zneutralizowania skutków pogorszenia rentowności albo niewykonania wskaźnika wykorzystania taboru, wywołanych przyczynami niezależnymi od przedsiębiorstwa, może być przyznany fundusz zakładowy lub mogą być dodatkowo zwiększone odpisy na fundusz zakładowy.

2. Na cele, o których mowa w ust. 1, może być przeznaczona łączna kwota nie większa niż 0,5% funduszu płac przedsiębiorstw objętych niniejszym rozporządzeniem.

3. O przyznaniu funduszu zakładowego lub zwiększeniu odpisów na fundusz zakładowy decyduje prezydium wojewódzkiej rady narodowej na wniosek dyrektora zrzeszenia, przedstawiony w porozumieniu z zarządem okręgu związku zawodowego pracowników gospodarki komunalnej i przemysłu terenowego. Prezydium wojewódzkiej rady narodowej może przekazać swoje uprawnienia dyrektorowi zrzeszenia.

§ 8. W przedsiębiorstwach objętych niniejszym rozporządzeniem stosuje się odpowiednio, z uwzględnieniem warunków działania tych przedsiębiorstw, przepisy uchwały Rady Ministrów i Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 28 października 1965 r. w sprawie zasad podziału funduszu zakładowego przeznaczanego na nagrody (Monitor Polski Nr 61, poz. 322).

§ 9. 1. Przedsiębiorstwa dokonują odpisów na fundusz zakładowy co kwartał, przyjmując za podstawę obliczenia tych odpisów odpowiednie dane wynikające z kwartalnych sprawozdań finansowych i eksploatacyjnych, a za podstawę rocznego odpisu — dane wykazane w zweryfikowanych sprawozdaniach rocznych po dokonaniu korekt, o których mowa w § 6.

2. Za podstawę obliczeń odpisów kwartalnych (ust. 1) przyjmuje się dane od początku roku do końca danego kwartału. W celu ustalenia kwot odpisów kwartalnych należy porównać rentowność osiągniętą za dany okres z rentownością osiągniętą w odpowiednim okresie roku poprzedzającego, a w wypadku przewidzianym w § 3 ust. 1 — z rentownością planowaną na dany kwartał i osiągniętą w danym okresie wskaźnik wykorzystania taboru ze wskaźnikiem planowanym.

3. Przedsiębiorstwa mogą dokonać po upływie pierwszego półrocza i trzeciego kwartału wypłat zaliczkowych w wysokości nie przekraczającej 25% kwoty odpisu na fundusz zakładowy za dany okres. Wypłaty zaliczkowe na nagrody i świadczenia oraz na zaspokojenie innych potrzeb pracowników, które określa ustawa, nie mogą przekraczać kwoty odpowiadającej 2% funduszu płac wykonanego w danym okresie.

§ 10. 1. Jeżeli osiągnięte w danym roku wskaźniki rzeczowe i finansowe przedsiębiorstwa nie uzasadniają pełnej wysokości utworzonego i wypłaconego zaliczkowo funduszu zakładowego za pierwsze półrocze oraz za trzeci kwartał, kwoty nadpłacone podlegają potrąceniu z funduszu zakładowego następnego roku lub z funduszy zakładowych następnych lat aż do całkowitego zlikwidowania nadpłaty.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio, jeżeli w wyniku badania prawidłowości utworzonego funduszu zakładowego zostanie ujawnione, że przedsiębiorstwo dokonało odpisów w kwocie większej od rzeczywiście przysługującej.

§ 11. 1. Przedsiębiorstwa, które nie spełnią warunków określonych w niniejszym rozporządzeniu i w związku z tym nie mogą utworzyć funduszu zakładowego, mogą wydatkować na nagrody i świadczenia dla pracowników kwotę nie przekraczającą 0,2% funduszu płac; wydatki te zalicza się na straty przedsiębiorstwa.

2. Jeżeli w okresach następnych danego roku przedsiębiorstwo utworzy fundusz zakładowy, wówczas kwotę wydat-

ków, o których mowa w ust. 1, należy traktować jako zaliczkową wypłatę z funduszu zakładowego.

§ 12. Przepisów niniejszego rozporządzenia nie stosuje się w miejskich przedsiębiorstwach taksówkowych.

§ 13. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 27 sierpnia 1960 r. w sprawie tworzenia funduszu zakładowego w przedsiębiorstwach komunikacji miejskiej (Dz. U. z 1960 r. Nr 40, poz. 241 i z 1963 r. Nr 19, poz. 102).

§ 14. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1968 r.

Prezes Rady Ministrów: **J. Cyrankiewicz**

Załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 czerwca 1968 r. (poz. 123).

TABELA STAWEK ODPISÓW DODATKOWYCH NA FUNDUSZ ZAKŁADOWY ZA POPRAWĘ WSKAŹNIKA RENTOWNOŚCI

Wyszczególnienie	Stawka dodatkowego funduszu zakładowego wyrażona w procencie funduszu płac za jeden punkt poprawy wskaźnika rentowności
1) Za osiągnięcie poprawy rentowności określonej w § 5 ust. 1 pkt 1, 3 i 4 oraz w § 5 ust. 2 rozporządzenia:	
a) do 2 punktów	0,6
b) powyżej 2 do 4 punktów	0,4
c) powyżej 4 punktów	0,2
2) Za osiągnięcie poprawy rentowności określonej w § 5 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia:	
a) do 1 punktu	0,6
b) powyżej 1 do 2 punktów	0,7
c) powyżej 2 punktów	0,8

U w a g a: Przez „punkty poprawy rentowności” należy rozumieć różnicę pomiędzy rentownością osiągniętą w okresie sprawozdawczym a rentownością, z którą rentowność ta zgodnie z przepisami rozporządzenia jest porównywana; rentowność należy wyliczać z dokładnością do dwóch miejsc po przecinku przy zastosowaniu ogólnie przyjętych zasad zaokrąglania.

Odpisy na fundusz zakładowy należy liczyć w sposób składany, tj. oddzielnie dla każdego przedziału tabeli.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 19 czerwca 1968 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie zgłoszeń wynalazków do opatentowania za granicą, wykonywania praw z patentów uzyskanych za granicą oraz nabywania od osób zagranicznych praw z patentów uzyskanych w Polsce.

Na podstawie art. 53 ust. 2, art. 75 ust. 2, art. 82 i art. 115 pkt 2 ustawy z dnia 31 maja 1962 r. — Prawo wynalazcze (Dz. U. Nr 33, poz. 156) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 16 sierpnia 1963 r. w sprawie zgłoszeń wynalazków do opatentowania za granicą, wykonywania praw z patentów uzyskanych za granicą oraz nabywania od osób zagranicznych praw z patentów uzyskanych w Polsce (Dz. U. Nr 41, poz. 227) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. 1. Przedsiębiorstwo upoważnione przez Ministra

Handlu Zagranicznego do dokonywania zgłoszeń wynalazków do opatentowania za granicą, nazywane dalej „przedsiębiorstwem upoważnionym”, przystępuje do załatwiania tych czynności na podstawie decyzji właściwej jednostki gospodarki uspołecznionej o dopuszczeniu wynalazku do zgłoszenia za granicą, wydanej po zasięgnięciu opinii właściwego branżowo przedsiębiorstwa handlu zagranicznego co do celowości takiego zgłoszenia. Decyzja wydawana jest na wniosek tego, kto zgłosił wynalazek w Urzędzie Patento-